

[Aksel Larsen.]

have plan over produktionen og navnlig samfundsmæssig plan over investeringerne i produktionen, og så bør vi søge nye eller delvis nye markeder ikke blot for industrieksporten, men måske, og navnlig, for landbrugseksporten og i den forbindelse overveje, om ikke sådanne nye markeder bedre lader sig opsøge, hvis vi til dels ændrer vor landbrugsproduktion og finder frem til nye eksportprodukter.

Endelig bør vi udvide det nordiske samarbejde økonomisk og politisk og gøre det mere intimt. Vi bør ikke nøjes med at gøre dette i den givne situation over for England, således som det ærede medlem hr. Poul Møller foreslog, men vi bør gøre det i det hele taget. Jeg indrømmer, at jeg er ikke altid lige glad for de konservative, men det glædede mig at høre det ærede medlem hr. Poul Møller stå her og gentage, hvad jeg ofte har sagt her og vi hidtil har været ene om at sige i Nordisk Råds forhandlinger, nemlig at de nordiske lande i fællesskab udgør et meget stort marked, er en meget stor køber, og hvis de optræder i fællesskab i deres handelspolitik over for andre lande, vil de kunne opnå ganske betydelige resultater til sikring af deres egen eksport. Jeg henviser i øvrigt til den rekommandation, Nordisk Råd vedtog i Oslo i 1963 — jeg beder om tilladelse til et kort citat — hvori det siges:

„Nordisk Råd henstiller til regeringerne,

1. at, når de internationale markedsproblemer behandles, så vidt muligt optræde på fælles grundlag for at bevare forudsætningerne for økonomisk samarbejde i Norden.“

Et sådant tilfælde er indtruffet nu. Dette er en rekommandation til regeringerne, enstemmigt vedtaget. Jeg går ud fra, at regeringen er opmærksom herpå. Der siges videre:

„2. at i videst mulig udstrækning samarbejde for at opnå de bedste resultater af de på EFTA-ministermødet i Genève iværksatte multilaterale og bilaterale forhandlinger med henblik på i den nuvæ-

rende markedssituation at opretholde og udvide handelen, ikke bare med industri, men også med landbrugsvarer og fiskeriprodukter, og at under disse forhandlinger til stadighed holde sig de øvrige nordiske landes konkrete interesser for øje.“

Her er den politik, vi i særdeleshed bør være med til at gennemføre og bør støtte os til. Det glæder mig i allerhøjeste grad, at man også fra anden side er opmærksom ikke alene på dette, men også på den virkelig effektive begrundelse for, at en sådan politik kan give resultater.

Det ærede medlem hr. Poul Møller siger nu, at han, skønt han er jurist, faktisk ikke ved, om den bemyndigelse, som den 4. august 1961 i forbindelse med en dagsordensdebat blev givet regeringen, har juridisk gyldighed nu, hvor der har været et valg imellem. Ja, det er udmærket, at det ærede medlem hr. Poul Møller nu er kommet i tvivl. Det var han ikke, da folketingsåret begyndte, eller da vi havde den første forhandling på et partiformandsmøde ved folketingsårets begyndelse. Da gjorde jeg netop det synspunkt gældende, at denne bemyndigelses gyldighed var dog vist tvivlsom nu, og derfor foreslog jeg, at man skulle vente med at nedsætte et markedsudvalg, til man havde haft en markedsdebat i folketinget og set, hvilke resultater folketinget så kom til. Jeg var imidlertid alene om dette synspunkt. Alle andre partiformænd og partirepræsentanter og ordførere, heriblandt det ærede medlem hr. Poul Møller, afviste synspunktet, men nu er han altså alligevel blevet betænkelig og mener, at man bør overveje det. Jeg mener også, at man bør overveje det, men jeg tror ikke, tiden er inde til at give sig til at træffe nogen som helst konkrete beslutninger. Jeg tillægger ikke bemyndigelsen af 1961 praktisk betydning i dag, men den, som i denne sal i dag vil vove at formulere en anden bemyndigelse eller en anden politik i markedsspørgsmål, er efter min mening mere dristig, end, nå ja, end almindelig politisk velanstændighed burde tillade.

Den højtærede udenrigsminister sagde